

Η μεγάλη μου περιπέτεια κατά την αναζήτηση της αληθείας (Από την αδελφή Ματθαία Όσβαλντ)

Categories : [**ΘΕΟΛΟΓΙΑ**](#)

Date : 27 Ιουλίου, 2009

Η ιστορία διηγείται, πως μία ρωμαιοκαθολική Μοναχή ανακάλυψε την πληρότητα της αληθείας στην Ορθόδοξη Εκκλησία

Παιδική ηλικία και εφηβεία

Γεννήθηκα το 1961 από προτεστάντες γονείς σε μία πόλη της νότιας Γερμανίας. Ζούσαμε σε ένα προάστιο, το οποίο ήταν παλαιότερα ένα αυτόνομο χωριό και αργότερα ενσωματώθηκε σε δήμο. Εκεί υπήρχε μόνο μία ρωμαιοκαθολική οικογένεια, ενώ όλοι οι υπόλοιποι κάτοικοι ήταν προτεστάντες. Στο δημοτικό η κόρη αυτής της οικογένειας, την οποία εγώ συμπαθούσα πάρα πολύ, ήταν συμμαθήτριά μου. Θυμάμαι πολύ καλά ότι μου ήταν αυστηρά απαγορευμένο να την επισκέπτομαι, διότι μου έλεγαν πως αν το μάθαινε κανείς θα ήταν ντροπή για την οικογένειά μας. Τα

επόμενα χρόνια υπήρξε μεγαλύτερη ανοχή ως προς το θέμα αυτό. Αν και η πλειοψηφία των κατοίκων ήταν προτεστάντες, αυξήθηκε με την πάροδο του χρόνου ο "καθολικός" πληθυσμός και δημιουργήθηκαν περισσότερες ρωμαιοκαθολικές εκκλησιαστικές κοινότητες στην πόλη.

Οι γονείς μου πίστευαν στο Θεό, αλλά δεν έκαναν πράξη αυτή τους την πίστη, δηλαδή δεν πηγαίναμε ποτέ τις Κυριακές στην εκκλησία, δεν προσευχόμασταν τουλάχιστον όχι όλοι μαζί ούτε καν πριν από τα γεύματα-και το θέμα «Θεός» ήταν ανύπαρκτο στο σπίτι μας.

Όμως στο σπίτι των παππούδων μας έμενε μία μεγάλη, ευαγγελική αδελφή διακόνισσα, η οποία ήταν παλαιότερα νηπιαγωγός. Ήταν σαν ένα φως για μένα. Κάθε φορά που επισκεπτόμουν τους παππούδες μου, εκμεταλλευόμουν την ευκαιρία να «εξαφανιστώ» και να επισκεφτώ αυτή την αδελφή. Μου διηγούταν συνεχώς για τον Ιησού, για τα θαύματα που έκανε, πώς την είχε βοηθήσει επανειλημμένως και ποικιλοτρόπως, για τον παράδεισο, τον ουρανό, τους αγγέλους και προσευχόταν μαζί μου. Ο χρόνος μαζί της κυλούσε πολύ γρήγορα! Ήμουν πάντα λυπημένη, κάθε φορά που άκουγα μια φωνή να μου λέει: «Μα πού είσαι πάλι; Έλα γρήγορα!» Οι παππούδες δεν έβλεπαν με καλό μάτι το γεγονός ότι περινούσα τόσο πολύ χρόνο με αυτή την «ευλαβή θεία».

Ένα βράδυ, όταν ήμουν τεσσάρων ή πέντε ετών, ήμουν ξαπλωμένη στο κρεβάτι μου και σκεφτόμουν πόσο φρικτά κουραστικό θα πρέπει να είναι για τον πατέρα Θεό το γεγονός ότι δεν μπορεί να ξεκουραστεί ποτέ. Πάντα θα έπρεπε να αγρυπνά πάνω από τους αινθρώπους και να προσέχει να μην τους συμβεί κανένα κακό. Εγώ Του πρότεινα όλες τις πιθανές λύσεις, όπως π.χ. το να εναλλάσσεται με τον Υιό Του ή με τους αγγέλους. Στο τέλος Του είπα ότι ήθελα τόσο πολύ να Τον βοηθήσω και ότι δε θα με πείραζε καθόλου πού και πού να μένω τις νύχτες ξάγρυπνη, αλλά αυτό πάλι δε θα βοηθούσε τους αινθρώπους. Από τη μια ήταν πολύ παιδικό όλο αυτό το σκεπτικό μου, από την άλλη όμως το ενυούσα πραγματικά και ποτέ δεν το ξέχασα, αν και τα επόμενα χρόνια το λησμόνησα. Μετά άρχισαν τα σχολικά μου χρόνια. Ήμουν απασχολημένη με άλλα πράγματα.

Ναι μεν δεν αμφέβαλλα ποτέ για την ύπαρξη του Θεού, αλλά αυτό δεν είχε καμία σημασία για μένα και τη ζωή μου. Ήταν σαν δύο ξεχωριστά πράγματα που δεν είχαν καμία σχέση το ένα με το άλλο. Όλη η εφηβεία μου ήταν επηρεασμένη από το γεγονός ότι πάντα ήθελα να είμαι όπως οι άλλοι(κάτι που ποτέ μου δεν κατάφερα, αφού ήμουν πάντα στο περιθώριο, πράγμα που πρέπει να οφείλεται εν μέρει και στην άχαρη εξωτερική μου εμφάνιση). Δοκίμασα όλα όσα έκαναν και οι άλλοι, τσιγάρα, καπηλειά, μαριχουάνα, ροκ μουσική κλπ. Τότε ήμουν σε μία ομάδα, αλλά τον περισσότερο χρόνο καθόμουν μόνη σε μία γωνιά. Έτσι ποτέ δεν ενσωματώθηκα, παρόλο που προσπάθησα πολύ.

Συνεπαρμένη από θείο έρωτα

Όταν ήμουν δεκαεπτά ετών έγινε μία σημαντική αλλαγή στη ζωή μου. Πάντα είχα μεγάλη αγάπη για τη μουσική, έπαιζα κάποια όργανα και ήθελα αργότερα να σπουδάσω μουσική.

Κάποιος έδωσε στη μαμά μου δύο εισιτήρια για μία συναυλία. Επρόκειτο για το «Matthauspassion» του Joh. Seb. Bach, που είναι τα πάθη του Χριστού κατά το ευαγγέλιο του Ματθαίου. Η συναυλία θα λάμβανε χώρα τη Μεγάλη Παρασκευή.

Οι προτεστάντες δεν έχουν κάποια ιδιαίτερη θεία λειτουργία τη Μεγάλη εβδομάδα, γι' αυτό συχνά πραγματοποιούνται οι λεγόμενες «θρησκευτικές συναυλίες» τις οποίες παρακολουθεί κανείς για περισυλλογή και εσωτερική ηρεμία. Η συναυλία διήρκησε τρεισήμισι ώρες. Βασικά δεν μπορώ να περιγράψω τι συνέβη μέσα μου. Το άγιο ευαγγέλιο σε συνδυασμό με αυτή τη συναρπαστική μουσική με άγγιξε βαθύτατα και συγκλόνισε την καρδιά μου (Κάτι παρόμοιο διάβασα-παρεμπιπτόντως-στη βιογραφία του πατέρα Σεραφείμ Ρόουζ). Ήμουν συνεπαρμένη και εντυπωσιασμένη από την αγάπη του Ιησού Χριστού, ο οποίος υπέκυψε για εμάς και για τις αμαρτίες μας στο Σταυρό. Αυτή η αγάπη έγινε ακριβώς εκείνη τη στιγμή πραγματικότητα για εμένα και με γέμιζε ολοκληρωτικά. Δεν ξέρω για πόση ώρα καθόμουν μόνη στην εκκλησία και έκλαιγα. Ήξερα μόνο ένα πράγμα, ότι ήθελα να γίνω μία απάντηση σε αυτή την αγάπη. Αυτό ήταν ξεκάθαρο στην καρδιά μου. Αργότερα αναρωτιόμουν συχνά για ποιο λόγο είπα «**Θέλω να γίνω μία απάντηση σε αυτή την αγάπη**» και όχι «**Θέλω να δώσω μία απάντηση σε αυτή την αγάπη**». Δεν το καταλάβαινα, αλλά φαινόταν να έχει κάποια σημασία. Από εκείνη τη μέρα άλλαξε η ζωή μου. Την επόμενη μέρα αγόρασα μία Βίβλο. Κρέμασα ένα σταυρό στο δωμάτιό μου και, αντί να πηγαίνω τα βράδια στα καπηλειά, διάβαζα την Αγία Γραφή και προσευχόμουν. Μετά πήρα την απόφαση να σπουδάσω εκκλησιαστική μουσική. Σκεφτόμουν πως, αφού ο Θεός με άγγιξε τόσο με αυτό τον τρόπο και μου χάρισε ένα ταλέντο, τότε θέλω να βοηθήσω να μπορέσουν και άλλοι άνθρωποι να αποκτήσουν παρόμοια εμπειρία. Έγινα μέλος της εκκλησιαστικής χορωδίας της πόλης μας και άρχισα να παρακολουθώ ένα τμήμα της εκκλησιαστικής μουσικής και μαθήματα εκκλησιαστικού οργάνου. Έτσι άλλαξε και το φιλικό μου περιβάλλον. Τα επόμενα τρία χρόνια τα αφιέρωσα τελείως στην εκκλησιαστική μουσική, στις νέες γνωριμίες,

στην Αγία Γραφή και παράλληλα και στο σχολείο.

Προτεσταντισμός ή ρωμαιοκαθολική "εκκλησία"

Μία φίλη έπαιζε προσωρινά εκκλησιαστικό όργανο σε μία "καθολική" εκκλησιαστική κοινότητα της πόλης μας. Κάποιο Σάββατο βράδυ συνεννοηθήκαμε να την περιμένω έξω από την εκκλησία για να βγούμε μαζί. Κατά λάθος πήγα μία ώρα νωρίτερα και έτσι αποφάσισα να πάω μαζί της στον εξώστη και να παρακολουθήσω τη θεία λειτουργία «αφ' υψηλού», αντί να περιμένω έξω από την εκκλησία. Κατά κάποιον τρόπο ήταν διαφορετική από τη θεία λειτουργία που γνώρισα στην ευαγγελική εκκλησία. Ήταν κάπως πιο υπερβατικά και μου έκανε καλή εντύπωση. Από τότε δεν μπορούσα να ησυχάσω και ήθελα να ανακαλύψω τι ήταν αυτό το διαφορετικό που με συγκίνησε. Για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα επισκεπτόμουν τα βράδια του Σαββάτου τη ρωμαιοκαθολική εκκλησία και παρακολουθούσα την απογευματινή ακολουθία των καθολικών, ενώ τα πρωινά της Κυριακής παρακολουθούσα τη θεία λειτουργία της ευαγγελικής εκκλησίας. Το πρώτο με έλκυε όλο και περισσότερο. Στην ευαγγελική "εκκλησία" μου έλειπε η υπερβατικότητα, φαινόταν σαν να πρόκειται για ένα ανθρώπινο σχήμα, όπου τους ανθρώπους τους συνδέει ένα κοινό ενδιαφέρον, δηλαδή ο Θεός. Στη ρωμαιοκαθολική "εκκλησία" ένιωθα κάτι σαν μία υπέρβαση. Τους ανθρώπους τους ένωνε κάτι το οποίο τους υπερβαίνει και είναι εντελώς διαφορετικό από ό,τι συμβαίνει σε ένα σύλλογο ή σε μία κοινότητα με κοινά ενδιαφέροντα. Ιδιαιτέρως μου άρεσε η θεία Ευχαριστία σε αντίθεση με την μετάληψη της ευαγγελικής εκκλησίας, η οποία ποτέ δεν είχε ιδιαίτερη σημασία για εμένα. Μιλούσα συχνά με τον ιερέα της κοινότητας ο οποίος διακατεχόταν από σύγχρονες απόψεις. Ως προτεστάντισσα είχα φυσικά σοβαρά

προβλήματα με τον παπισμό! Άλλα για τον ιερέα αυτό δεν ήταν πρόβλημα. Η καλύτερα να πω ότι ήταν πρόβλημα, αλλά το είχε λύσει με τον τρόπο του, με τον ίδιο τρόπο δηλαδή που το είχε ακούσει και στις διαλέξεις από τον καθηγητή του πανεπιστημίου. (Τα επόμενα χρόνια αφαιρέθηκε από τον καθηγητή του η άδεια διδασκαλίας στη Ρώμη). Ο καθηγητής έλεγε: «Ο πάπας είναι στη Ρώμη και εμείς είμαστε εδώ. Τι γνωρίζει για εμάς; Ας ασχοληθεί εκείνος με την εκκλησία της Ρώμης κι εμείς εδώ με τη δική μας». (Αυτή η άποψη φυσικά κάθε άλλο παρά ρωμαιοκαθολική ήταν και άρχισε να διαδίδεται όλο και περισσότερο τη δεκαετία του '80.)

Αυτό που τελικά με ώθησε στο να γίνω ρωμαιοκαθολική ήταν η εμπειρία αυτής της υπέρβασης και προπάντων η ευχαριστία, δηλ. η πίστη ότι κατά τη διάρκεια της θείας λειτουργίας μεταβάλλονται ο άρτος και ο οίνος πράγματι σε σώμα και αίμα Χριστού, ότι δηλαδή όλο αυτό ήταν μία πραγματικότητα και όχι κάτι το συμβολικό. Ένας άλλος λόγος ήταν η λειτουργία, διότι στην ευαγγελική "εκκλησία" δεν υπήρχε λειτουργία υπό αυτή την έννοια. Η θεία λειτουργία αποτελείται μόνο από το ανάγνωσμα της Αγίας Γραφής, ένα μεγάλο κήρυγμα και πολλά τραγούδια και περίπου μία φορά το μήνα από τη λεγόμενη «θεία κοινωνία» αμέσως μετά τη λειτουργία. Τον Οκτώβριο του 1982 έγινα λοιπόν ρωμαιοκαθολική. Αναλογιζόμενη σήμερα τον τρόπο με τον οποίο έγινε όλο αυτό κουνάω το κεφάλι μου, γιατί ήμουν τυφλή. Είχαμε αποφασίσει να γιορτάσουμε με μία "λειτουργία" στο σπίτι (Hausmesse), μέσα σε οικογενειακή ατμόσφαιρα. Η γιορτή δεν έλαβε χώρα στην εκκλησία, αλλά στο σαλόνι του σπιτιού του ιερέα. Μπορούσα να επιλέξω η ίδια το ανάγνωσμα του ευαγγελίου και, αντί για ένα κήρυγμα, ανταλλάξαμε όλοι μαζί κηρύγματα-σύμφωνα με τα εδάφια του ευαγγελίου που είχαμε επιλέξει-ενώ καθόμασταν στον καναπέ. Αυτό ονομαζόταν λειτουργία του λόγου. Για τη γιορτή της ευχαριστίας καθόμασταν όλοι μαζί γύρω από την τραπέζαρια η οποία χρησίμευε ως Αγία Τράπεζα. Ναι μεν έπρεπε να πω μαζί με τους υπόλοιπους το σύμβολο της πίστεως, αλλά κανείς δε μου ζήτησε να ομολογήσω το εξής: «Πιστεύω και ομολογώ όλα όσα πιστεύει, διδάσκει και διακηρύττει η αγία καθολική εκκλησία». (Αυτό το αντιλήφθηκα μετά από 24 χρόνια, όταν κάποιος μου είπε «Δεν μπορείς να εγκαταλείψεις την εκκλησία μας έτσι απλά, αφού έκανες αυτήν την ομολογία»).

Έτσι λοιπόν έγινα ρωμαιοκαθολική. Και τώρα; Η εκκλησιαστική μουσική παίζει σημαντικό ρόλο στην ευαγγελική εκκλησία, στη ρωμαιοκαθολική εκκλησία όμως είναι δευτερεύουσα. Επιπλέον η εκκλησιαστική μουσική εδώ δε μου φαινόταν και πολύ ελκυστική. Δημιουργήθηκε με ταχείς διαδικασίες μετά τη Β' σύνοδο του Βατικανού, όταν επιτράπηκε η τέλεση της λειτουργίας στην εκάστοτε γλώσσα της χώρας, και δεν είχε καμία παράδοση. Εκτός από αυτό σκεφτόμουν πως έπρεπε κάπως να δραστηριοποιηθώ σε μία κοινότητα και, επειδή ως γυναίκα δεν μπορούσα να γίνω ιερέας, αποφάσισα να σπουδάσω θεολογία, για να γίνω ιεροκήρυκας. Συνέχιζα να μελετώ πολύ την Αγία Γραφή και πιο πολύ από όλα με άγγιζαν βαθύτατα οι ονομαζόμενες παραβολές. Με άγγιζε κάθε φορά που έλεγε ο Ιησούς στον πλούσιο νεανία: «Ύπαγε, πώλησόν σου τα υπάρχοντα και δεύρο ακολούθει μοι.» (Ματθ.ιθ.21). Σε κάποιον άλλον είπε: «Ακολούθει μοι και άφες τους νεκρούς θάψαι τους εαυτών

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

νιεκρούς» (Ματθ.η.22) ή «Ουδείς επιβαλών την χείρα αυτού επ` άροτρον και βλέπων εις τα οπίσω εύθετος εστίν εις την βασιλείαν του Θεού»(Λουκ.θ.62). Με άγγιζε και με πονούσε. Ήθελα να κάνω την πίστη μου επάγγελμα και το βασικότερο πράγμα στη ζωή μου. Άλλα με ποιον τρόπο; Μήπως έπρεπε να φύγω από το σπίτι μου χωρίς μία δραχμή, χωρίς δεύτερο πανωφόρι, χωρίς τίποτα και απλά να αναχωρήσω, έτσι όπως λέει το ευαγγέλιο; Άλλα προς τα πού;

Στην αναζήτηση για το δικό μου μοναστήρι

Πριν από την έναρξη των βασικών σπουδών μου έπρεπε πρώτα να παρακολουθήσω για ένα χρόνο κάποια μαθήματα για την εκμάθηση της λατινικής γλώσσας και της ελληνικής γλώσσας της Βίβλου. Αυτό το διάστημα συνέβη πάλι ένα γεγονός, που μου έδειξε το δρόμο που έπρεπε να ακολουθήσω. Καθώς ξεφύλλιζα μία μέρα ένα περιοδικό στην αίθουσα αναμονής ενός γιατρού, έπεσα πάνω σε ένα άρθρο για ένα μοναστήρι των Βενεδικτίνων. Αυτό με ενδιέφερε! Ήσως να ήταν αυτή η απάντηση για την υπαρξιακή μου απορία. Ήμουν πεπεισμένη ότι υπήρχαν μοναστήρια μόνο στο μεσαίωνα. Όπως είπα, έμενα σε μία ευαγγελική περιοχή, στην οποία δεν υπήρχαν μοναστήρια. Την επόμενη μέρα πήρα αμέσως τηλέφωνο, για να ρωτήσω, μήπως μπορούσα κάποια στιγμή να τους επισκεφτώ. Η απάντηση ήταν θετική και επί εβδομάδες χαιρόμουν για τις ερχόμενες διακοπές που θα περνούσα εκεί. Ήμουν βαθύτατα εντυπωσιασμένη με την ησυχία, τις ακολουθίες ωρών-κατά τις οποίες οι αδελφές συγκεντρώνονταν κάθε τρεις ώρες στην εκκλησία-, με τη χειρωνακτική εργασία, τους ίδιους καθημερινούς ρυθμούς, κατά τους οποίους μπορούσε να αναπαυθεί η ψυχή. Παρ' όλο που όλα αυτά μου άρεσαν, κάτι μου έλειπε και εκεί.

Έμαθα ότι υπήρχαν διάφορα τάγματα, με διαφορετικούς κανονισμούς και διαφορετικό πνεύμα. Γνώρισα τις Φραγκισκανές μοναχές, το κάρμελ και μερικά άλλα. Παντού μου άρεσε κάτι, αλλά πάντα **κάτι μου έλειπε, όμως τι;** (Την απάντηση σε αυτή την ερώτηση θα την έπαιρνα πολλά χρόνια αργότερα). Πάντως είχα ξεκαθαρίσει πλέον μέσα μου ότι σε κάθε περίπτωση ήθελα να αφιερώσω τη ζωή μου στο Θεό και να γίνω μοναχή. Στην προσευχή μου ρωτούσα το Θεό συνεχώς πού με ήθελε, σε ποιο από όλα αυτά τα τάγματα και τις κοινότητες. Κατά την αναζήτησή μου ήλθα σε επαφή και με τη λεγόμενη χαρισματική κοινότητα.

Ομως ένιωθα λίγο άβολα με όλα αυτά. Όλοι έψελναν σε «γλώσσες», κάποιοι μιλούσαν προφητικά, όλα ήταν τελείως συναισθηματικά και για άλλη μια φορά ένιωθα ξένη. Αυτό δεν μπορούσα βέβαια να το εκδηλώσω, διότι αυτό θα σήμαινε ότι δεν ήμουν φωτισμένη από το Άγιο Πνεύμα και ότι κρατούσα την καρδιά μου κλειστή. Εκείνο το διάστημα έκανα μία επίσκεψη σε μία από τις καινούργιες πνευματικές κοινότητες. Ιδρύθηκε στις αρχές της δεκαετίας του '80 και αποτελούνταν από άγαμους άνδρες και γυναίκες, οι οποίοι μετά από μία μεγάλη περίοδο δοκιμής (Noviziat) έπαιρναν όρκο και υπόσχονταν ακτημοσύνη, παρθενία και υπακοή. Στα μέλη συμπεριλαμβάνονταν όμως και οικογένειες με παιδιά. Τα ζευγάρια υπόσχονταν ακτημοσύνη και συζυγική αγνότητα. Αν το δει κανείς επιφανειακά τίποτα δε με συγκίνησε εκεί κατά την πρώτη μου επίσκεψη, μάλλον το αντίθετο θα έλεγα. Κάποιος επισκέπτης ρώτησε στα πλαίσια μιας συνομιλίας ποιοι ήταν οι όροι για την είσοδο στην κοινότητα, οπότε απάντησε ο ιδρυτής και υπεύθυνος της κοινότητας το εξής: «Όροι; Ένας και μοναδικός υπάρχει. Όποιος θέλει να μπει εδώ μέσα, πρέπει να

εγκαταλείψει καθετί εγκόσμιο! Αυτό ήταν! Όταν επέστρεψα το βράδυ στο σπίτι μου δε γνώριζα περισσότερα από πριν. Μόνο εκείνη η μία πρόταση δεν μπορούσε να βγει από το μυαλό μου.

Εκείνο το καλοκαίρι με προσκάλεσε ένας καλός φίλος στη Γαλλία, σε μία μεγάλη συνάντηση με διάφορες νέες καθολικές πνευματικές κοινότητες. Η ποικιλία, οι ψαλμοί, οι ισραηλινοί παραδοσιακοί χοροί, η ακολουθία των ωρών, η ευχαριστιακή λατρεία στην ησυχία. Αυτά με άγγιζαν και πίστεψα ότι επιτέλους είχα φτάσει στον προορισμό μου. Ήθελα να μπω σε αυτή την κοινότητα και να γίνω μοναχή. Επέστρεψα στη Γερμανία, έδωσα το φθινόπωρο τελικές εξετάσεις για τα θεολογικά μαθήματα που παρακολούθησα και αγόρασα ένα εισιτήριο για τη Γαλλία με τα τελευταία 300 μάρκα που μου είχε δώσει ένας φίλος μου, με σκοπό να μην ξαναγυρίσω ποτέ. Ο άνθρωπος κάνει σχέδια και ο Θεός ορίζει. Μετά από δύο εβδομάδες έμαθα ότι όλα τα σπίτια της κοινότητας θα παρέμειναν κλειστά για τους επισκέπτες. Τι φρίκη! Και τώρα; Καθόλου χρήματα, καμία προοπτική, τι κάνω; Δόξα τω Θεώ έγινε τελευταία στιγμή μια αλλαγή. Ένα από τα σπίτια της κοινότητας πρόσφερε για το διάστημα των Χριστουγέννων ένα πρόγραμμα πνευματικών ασκήσεων και παρέμεινε ανοιχτό. Μόλις που έφταναν τα χρήματά μου για αυτό το πράγμα. Μετά από μία εβδομάδα βρισκόμουν πάλι στην ίδια κατάσταση. Όμως μία γυναίκα, η οποία επίσης συμμετείχε στο πρόγραμμα των πνευματικών ασκήσεων, με προσκάλεσε να κάνουμε μαζί μία προσκυνηματική εκδρομή. Αμέσως μετά μου έδωσε λίγα χρήματα και μου πλήρωσε το εισιτήριο του τρένου για το λεγόμενο Mutterhaus (το κυρίως μοναστήρι) σε ένα άλλο μέρος της Γαλλίας. Εκεί πέρασα άλλη μία εβδομάδα και ήμουν όλο προσμονή να μπορέσω επιτέλους να μιλήσω με τον ιδρυτή της κοινότητας και να μου επιτρέψει να εισέλθω σε αυτήν. Έμεινα εκεί για μία εβδομάδα, αλλά στο τέλος αυτής δεν ήταν και τόσο ξεκάθαρο σε εκείνον ότι ο Θεός με προόριζε για εκείνη την κοινότητα. Στη διάρκεια ενός εσπερινού προσευχήθηκε για εμένα και αφού με ακούμπησε με τα χέρια του μου φανέρωσε την εντολή που δέχτηκε: «Οι δικοί μου δρόμοι δεν είναι και δικοί σου. Θα σου δείξω έναν άλλο δρόμο του οποίο τώρα δεν μπορείς ακόμη να καταλάβεις. Άλλα απαιτώ από εσένα απόλυτη διαθεσιμότητα».

Με αυτά τα λόγια λοιπόν εκδιώχτηκα για άλλη μια φορά. Και τώρα προς τα πού; Ήμουν πραγματικά απογοητευμένη. Κανείς δεν μπορούσε να μου δώσει μία εξήγηση για αυτά τα λόγια ή μία προοπτική. Μα ήθελα μόνο ένα πράγμα: Να ακολουθήσω τον Ιησού Χριστό, να του αφιερώσω τη ζωή μου. Ήταν φρικτό. Εκτός από την απογοήτευσή μου, μου δημιουργήθηκε και μία εσωτερική αμφισβήτηση, ότι δηλ. ο Θεός είτε δε με ήθελε είτε εγώ ήμουν τόσο χαζή, ώστε να μην μπορώ να βρω τη θέση μου, ή καλύτερα τη θέση στην οποία Εκείνος με προόριζε. Πάλι με λυπήθηκε κάποιος και μου έδωσε τα χρήματα για την επιστροφή μου στο σπίτι. Είχα φύγει από το σπίτι με σκοπό να μην ξαναγυρίσω ποτέ και τώρα, λίγες εβδομάδες αργότερα, βρισκόμουν πάλι εντελώς απροειδοποίητα μπροστά από το σπίτι των γονιών μου (πριν από αυτό είχα κάνει για μία εβδομάδα μία ευδιάμεση στάση σε ένα μοναστήρι στη Γαλλία, για να σιωπήσω και να ηρεμήσει η ψυχή μου. Το πρώτο το κατάφερα, το δεύτερο όχι). Οι

γονείς μου φυσικά χάρηκαν που ξαναγύρισα, όμως εγώ ήμουν τελείως αποπροσανατολισμένη. Τις επόμενες δύο εβδομάδες τις πέρασα σχεδόν αποκλειστικά στην αφάνεια και προσευχόμενη στο δωμάτιό μου. Ταυτόχρονα αντηχούσε μέσα μου συνεχώς εκείνη η πρόταση: Όποιος θέλει να μπει εδώ πρέπει να εγκαταλείψει καθετί εγκόσμιο. Γινόταν μία μάχη μέσα μου. Από τη μια δε με προσέλκυε τίποτα εκεί, η ακτημοσύνη, οι περίεργες γενειοφόρες μορφές με τα παλιά ράσα, καθόλου ρεύμα, καθόλου τρεχούμενο υερό, πρωτόγονη τουαλέτα, κανένα ιδιωτικό χώρο και πολλά άλλα. Όμως εκείνη η πρόταση δε με άφηνε πια σε ησυχία. Όλο αυτό ήταν βασικά αυτό που ήθελα, αυτό που έψαχνα μέσα μου από τότε που προσηλυτίστηκα, αυτή η πλήρης αφιέρωση στο Χριστό, χωρίς να ψάχνει κανείς τίποτα πια για τον εαυτό του, να εγκαταλείψει καθετί εγκόσμιο. Λοιπόν, ήθελα να το διακινδυνεύσω. Ήταν Παρασκευή απόγευμα, αποφάσισα αμέσως να τηλεφωνήσω και να ρωτήσω αν μπορούσα να πάω για το Σαββατοκύριακο. Αν η απάντηση ήταν αρνητική, τότε θα έκλεινα αυτό το κεφάλαιο και δε θα το ξανάνοιγα ποτέ(κρυφά μέσα μου το ήλπιζα αυτό κατά κάποιο τρόπο). Η απάντηση ήταν θετική. Εντάξει λοιπόν. Την επόμενη μέρα πήγα εκεί και αυτή τη φορά ήταν διαφορετικά. Τα εξωτερικά πράγματα δε με απωθούσαν πια τόσο πολύ και είχα μία μεγάλη συζήτηση με τον ιδρυτή που αφορούσε την εσωτερική μου αναζήτηση και τους περασμένους μήνες. Μου πρότεινε να παραμείνω στην κοινότητα για τέσσερις μήνες, μέχρι τις 15 Αυγούστου, για να μπορέσω με ηρεμία και προσευχή να ρωτήσω το Θεό για τον προορισμό μου.

Μετά από τρεις εβδομάδες είχα την εντύπωση ότι εκεί βρήκα τη θέση μου. Πιο πολύ από όλα αγαπούσα την ησυχία και τη νοερά προσευχή, αλλά μάθαινα να αγαπώ όλο και περισσότερο και την απλότητα και την αμεσότητα της ζωής και δεν ήθελα να την ανταλλάξω με μία άνετη ζωή. Εδώ έμαθα τη ρωμαιοκαθολική εκκλησία και από μία εντελώς διαφορετική πλευρά. Αν και είχα γίνει καθολική σε ένα δήμο, ο οποίος διακατεχόταν από ακραίο μοντερνισμό, τώρα βρισκόμουν σε μία κοινότητα, όπου την αγάπη για τον πάπα και την υπακοή σε αυτόν την έγραφαν με κεφαλαία γράμματα. Ακολούθουσε κανείς με ζήλο και κατευθυνόταν σύμφωνα με ό,τι έλεγε και έπραττε εκείνος. Αυτό μου φαινόταν αρκετά δύσκολο και ένιωθα πάντα σαν μία ανυπότακτη, που συμμετείχε σε όλα αυτά με το ζόρι. Χρειάστηκαν πολλά χρόνια μέχρι να αλλάξει αυτή η τοποθέτησή μου στο θέμα αυτό.

Ένα χρόνο αργότερα άρχισε για μένα η περίοδος δοκιμασίας (Noviziat). Ένα χρόνο μετά από αυτό, έδωσα τις πρώτες υποσχέσεις για τρία χρόνια. Μετά ακολούθησαν και οι ονομαζόμενες προσωρινές υποσχέσεις (για ορισμένο χρονικό διάστημα) και οι υποσχέσεις αφιερώσεως για όλη μου τη ζωή. Ωστόσο βρισκόμουν σε μεγάλη ψυχική κρίση και ήμουν αμφιταλαντευόμενη, γεμάτη αβεβαιότητα. Σκέφτηκα ότι όλα αυτά είναι εσωτερικές αμφιβολίες, κακές σκέψεις και συναισθήματα που δεν πρέπει να επιτρέψει κανείς και έτσι έκρυψα εσωτερικά όλο αυτό το «ψυχικό χάος» και έδωσα τις υποσχέσεις. Η αινεμοθύελλα κόπασε κάπως, αλλά δεν μπορούσα να ηρεμήσω πραγματικά. Αυτό μπορεί να ήταν και συμπτωματικό για την πορεία μου. Όπως ήδη αινέφερα, με έλκυαν στα διάφορα τάγματα και στις κοινότητες πολλά πράγματα,

όμως πάντα κάτι, το οποίο εκείνη τη χρονική στιγμή δεν μπορούσα να ονομάσω, μου έλειπε. Σε αυτήν την κοινότητα ήταν όλα πιο εκλεπτυσμένα, ναι μεν δε μου έλειπε τίποτε πια, αλλά την πραγματική εσωτερική ηρεμία δεν τη βρήκα ούτε εδώ και δεν ένιωθα ότι έφτασα στον προορισμό μου. Εκείνους τους λογισμούς και την ακαθόριστη νοσταλγία που έβγαιναν συνεχώς από μέσα μου, εγώ πίστευα ότι έπρεπε να πολεμήσω με πνευματικό αγώνα και ότι είναι εκ του πονηρού και για αυτό το λόγο δε θα έπρεπε να επιτρέψω σε καμία περίπτωση τέτοιους λογισμούς και συναίσθηματα. Σκεφτόμουν ότι την πραγματική ειρήνη και το συναίσθημα μπορεί κανείς να τα πετύχει μόνο στον τελικό προορισμό του, δηλαδή να τα βιώσει μόνο στον ουρανό. Επίσης σκεφτόμουν ότι ο καθένας σε αυτήν τη ζωή είναι καθοδόν και ότι στην επίγεια ζωή μένει πάντα μία εσωτερική ανησυχία και μια σιωπηρή θλίψη. Δε μου πέρασε ποτέ από το μυαλό ότι θα εγκατέλειπα ποτέ αυτήν την κοινότητα. Με εξαίρεση κάποιες κρίσεις, τις οποίες όμως ο καθένας που ακολουθεί αυτό το δρόμο σίγουρα θα βιώνει, ήμουν χαρούμενη και ευτυχισμένη εκεί. Αγαπούσα τον πνευματικό μου, τον ιδρυτή της κοινότητας και τις αδελφές. Επίσης τις διάφορες διακονίες που μου ανέθεταν τις έκανα ευχαρίστως. Για να μην παρεξηγηθώ: Ακόμη και σήμερα δεν τους απεχθάνομαι. Εκτιμώ την καλή θέλησή τους, το ζήλο, την προθυμία για την πλήρη αφιέρωσή τους. Εκεί έμαθα πολλά πράγματα, για τα οποία ακόμη και σήμερα τους είμαι ευγνώμων. Παρ` όλα αυτά εγκατέλειψα την κοινότητα μετά από 21 χρόνια. Γιατί;

Ενώ στην αρχή διακατεχόμουν από μοντερνισμό, οι εξελίξεις στη ρωμαιοκαθολική εκκλησία με έβαλαν με την πάροδο του χρόνου σε όλο και περισσότερες σκέψεις: όλες οι πιθανές θεωρίες, τα νέα θεολογικά ρεύματα, τα οποία υποστήριζαν ότι το Άγιο Πνεύμα μας οδηγεί όλο και βαθύτερα στην αλήθεια, οι πολλές αποχωρήσεις από την εκκλησία, η έλλειψη ιερέων και η έλλειψη νέων μοναχών. Επειδή οι έφηβοι δεν πήγαιναν πια στην εκκλησία, προσπαθούσαν να το αποτρέψουν με το να πειραματίζονται με διάφορους τρόπους για να τους ξανακερδίσουν: Rock μουσική στη λειτουργία, ντίσκο, μεσολάβηση μέσω SMS, λειτουργίες όπου οι έφηβοι πήγαιναν με Skateboard και πατίνια στην εκκλησία και άλλα παρόμοια. Είχα την εντύπωση πως καθετί ιερό πουλιόταν και προσαρμοζόταν, μόνο και μόνο για να το παρουσιάσουν στους ανθρώπους με τον πιο ελκυστικό τρόπο. Έπεφτα σε όλο και μεγαλύτερο δίλημμα. Από τη μια γινόμουν όλο και πιο συντηρητική, διότι ήμουν πεπεισμένη πως οτιδήποτε ιερό οφείλει κανείς να το διατηρήσει ιερό. Από την άλλη η κοινότητά μας ήταν οικουμενική.

Εμπινευσμένοι από τον πάπα Ιωάννη Παύλο Β΄, ο οποίος άρχισε να προσεύχεται μαζί με τους εκπροσώπους των διφορων θρησκειών, γράφτηκε και στη δική μας κοινότητα ο διάλογος με τις θρησκείες με κεφαλαία γράμματα. Ήμασταν αινοιχτοί σε άλλα θρησκεύματα, σε άλλες θρησκείες και πνευματικά ρεύματα -φυσικά με την ελπίδα να τους προσηλυτίσουμε στη ρωμαιοκαθολική εκκλησία. Ένας τρόπος έκφρασης αυτών ήταν η μουσική. Για παράδειγμα διαλογιζόμασταν με ειδικούς ψαλμούς που έμοιαζαν με το ινδουιστικό μάντρα (ινδουιστική προσευχή), μόνο που λέγαμε π.χ. το όνομα «Jeschuah» για να έρθουμε σε εσωτερική συγκέντρωση και ηρεμία. Κατά την ώρα

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

των προσευχών μας ενσωματώσαμε όμως και ορθόδοξα στοιχεία, έτσι ψέλναμε π.χ. το Σάββατο βράδυ αποσπάσματα του ορθόδοξου εσπερινού σε γερμανική γλώσσα με ρωσικές μελωδίες και άλλους ορθόδοξους ψαλμούς.

Ένα από τα κύρια καθήκοντά μου στην κοινότητα ήταν η λειτουργία.

Η συνάντηση με την ορθοδοξία - ο δρόμος για το σπίτι

Το 2005 η κοινότητα γιόρτασε τα 25 χρόνια της ύπαρξής της. Με αυτή την αφορμή επιτρεπόταν σε όλα τα μέλη της κοινότητας, που δεν είχαν πάει ακόμη στα Ιεροσόλυμα, να κάνουν μία προσκυνηματική εκδρομή. Φτάσαμε στα Ιεροσόλυμα τρεις εβδομάδες πριν από το ορθόδοξο Πάσχα. Μια που ο διάλογος αποτελούσε ένα σημαντικό στοιχείο στην κοινότητά μας, συμμετείχαμε και σε λειτουργίες διάφορων θρησκευμάτων. Πήγαμε στην αρμένικη εκκλησία, στους κόπτες, στους Φραγκισκανούς, στις ρωσο-ορθόδοξες αδελφές στο μοναστήρι της Μαγδαληνής στο Όρος των Ελαιών και στην ελληνορθόδοξη λειτουργία στο Ναό της Αναστάσεως. Η ποικιλία των θρησκευμάτων στα Ιεροσόλυμα ήταν εντυπωσιακή και παντού μπορούσε κανείς να ανακαλύψει κάτι.

Την πρώτη ελληνορθόδοξη λειτουργία τη βίωσα το Πάσχα στο Ναό της Αναστάσεως. Αυτό ήταν το καθοριστικό βίωμα. Μου είναι δύσκολο να περιγράψω τι ακριβώς βίωσα εκεί. Νόμιζα ότι ήμουν στον ουρανό ότι ο ουρανός είχε κατέβει κάτω στη γη. Τότε δε γνώριζα ακόμη τι είναι το Χερουβικόν, όμως όταν το άκουσα για πρώτη φορά, ένιωσα μία τόσο βαθιά αυτοσυγκέντρωση και σκέφτηκα πως αυτή τη στιγμή οι άγγελοι ψέλνουν μαζί με τους ανθρώπους (αργότερα έμαθα ότι το ίδιο ένιωσαν και οι δύο πρεσβευτές του Ρώσου τσάρου, όταν βίωσαν για πρώτη φορά τη λειτουργία στην Κωνσταντινούπολη). Το βαθύτερο βίωμα ήταν μία εσωτερική γνώση, μία βεβαιότητα: **ΤΩΡΑ ΕΦΤΑΣΕΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ!** Αυτή σαν να ήταν η απάντηση στην εσωτερική μου ανησυχία. Αυτό ήταν που μου έλειπε ακόμη. Όπως είπα

προηγουμένως, ήταν ένα εσωτερικό βίωμα. Τότε δε γνώριζα ακόμη πολλά για την ιστορία της εκκλησίας, το Filioque, το σχίσμα κλπ.

Αυτή τη χρονική στιγμή δεν μπορούσα και δεν ήθελα ακόμη να έρθω σε ρήξη με τον ιδρυτή της κοινότητάς μας. Πρώτα ήθελα να γνωρίσω την ορθόδοξη εκκλησία πιο βαθιά. Αυτό αρχικά θα μπορούσε να συμβεί μόνο στη λειτουργία. Ποια θα ήταν όμως η συνέχεια; Μετά τη γιορτή του Αγίου Πνεύματος θα έπρεπε όλοι να αναχωρήσουμε. Και μετά...

Δόξα τω Θεώ όρισε το δρόμο μου η θεία πρόνοια!

Όπως ανέφερα προηγουμένως, το δικό μου καθήκον ήταν η λειτουργία. Έτσι στη γιορτή του Αγίου Πνεύματος πήρα από τον ιδρυτή της κοινότητάς την εντολή να παραμείνω, μαζί με μία άλλη αδελφή, για ένα χρόνο στα Ιεροσόλυμα και να μελετήσουμε τις διάφορες λειτουργίες. Έπρεπε να κινηθώ όπως οι μέλισσες και να μαζέψω το μέλι, δηλ. έπρεπε κάθε Κυριακή να επισκέπτομαι μία διαφορετική λειτουργία, να μαθαίνω ψαλμούς, να γράφω ιότες και να βλέπω τι από αυτά θα μπορούσαμε να ενσωματώσουμε στη δική μας λειτουργία. Ήταν ένα καθήκον για την ένωση των εκκλησιών. Έτσι επισκεπτόμουν εναλλάξ τους Αρμένιους, τις ρωσο-ορθόδοξες αδελφές στο Όρος των Ελαίων και την ελληνορθόδοξη λειτουργία στο Ναό της Αναστάσεως. Εκτός από αυτά έπρεπε μία φορά την εβδομάδα να τελούμε τη θεία λειτουργία σύμφωνα με το ορθόδοξο τυπικό και με τη συνοδεία ενός καθολικού ιερέα, με σκοπό να προσευχηθούμε για την ενότητα.

Κατά τη διάρκεια αυτού του κύκλου των λειτουργιών περίμενα πάντα την επόμενη ελληνική λειτουργία. Δόξα το Θεό ήταν εκείνο το χρονικό διάστημα ένας υεαρός ορθόδοξος διάκονος φρουρός στο Γολγοθά, ο οποίος μιλούσε πολύ καλά αγγλικά και ήταν πολύ ανοιχτός. Μπορούσα να του κάνω ερωτήσεις σχετικά με τη λειτουργία, να μάθω μερικούς ψαλμούς και να ανταλλάξουμε απόψεις σχετικά με τις διαφορές της ορθόδοξης και της ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας. Πραγματικά του χρωστάω πάρα πάρα πολλά! Απαντούσε σε όλες τις ερωτήσεις μου με ατέλειωτη υπομονή και προπάντων δεν με επηρέασε ποτέ, πράγμα που ήταν πολύ σημαντικό για εμένα. Διότι αργότερα, στην αντιπαράθεση με τη «δική» μου κοινότητα, μου έλεγαν συνεχώς ότι με επηρέασαν οι ορθόδοξοι. Συνέβη όμως το ακριβώς αντίθετο! Από τη ρωμαιοκαθολική πλευρά πιέστηκα, προσπαθούσαν διαρκώς να με πείσουν ότι εδώ ήταν η πληρότητα της αλήθειας, ότι δεν μπορούσε κανείς να παραμελήσει την υπεροχή του πάπα κλπ. **Από την ορθόδοξη πλευρά έπαιρνα μόνο απαντήσεις στις ερωτήσεις μου και πληροφορίες. Φυσικά όλοι ομολογούσαν ότι ήταν πεπεισμένοι πως η ορθόδοξη εκκλησία είναι η πραγματική εκκλησία του**

Χριστού, αλλά ποτέ κανείς δε με πίεσε να γίνω ορθόδοξη! *

Έτσι πέρασαν οι τρεις πρώτοι μήνες με τις λειτουργίες, τη μελέτη και τις ανταλλαγές απόψεων. Ήταν μία όμορφη, εντατική αλλά και πολύ δύσκολη περίοδος για μένα, διότι δεν έπρεπε να φανερώσω ότι μέσα μου μεγάλωνε όλο και περισσότερο η έλξη προς την ορθοδοξία, διαφορετικά σίγουρα θα απαιτούσαν να επιστρέψω άμεσα στη Γερμανία! Μετά από αυτούς τους τρεις μήνες παρουσιάστηκε και ένα άλλο πρόβλημα. Οι βίζες μας είχαν λήξει και έπρεπε είτε να τις ανανεώσουμε είτε να επιστρέψουμε στη Γερμανία και να ξαναέρθουμε. Το τελευταίο το φοβόμουν πολύ, διότι ήμουν σίγουρη ότι ο πινευματικός μου θα αντιλαμβανόταν αμέσως ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με μένα. Ένας γνωστός ορθόδοξος ιερέας με συμβούλεψε να απευθυνθώ σε έναν ορθόδοξο επίσκοπο, μήπως μπορούσε εκείνος να με βοηθήσει στην υπόθεση με τη βίζα. Πήγα και τον βρήκα, του εξήγησα τα πάντα, του διηγήθηκα επίσης και για το βίωμά μου σε εκείνη τη λειτουργία στο Ναό της Αναστάσεως το Πάσχα και ότι αναρωτιόμουν όλο και περισσότερο μήπως έπρεπε να γίνω ορθόδοξη. Εάν όμως έπρεπε να επιστρέψω στη Γερμανία, τότε αυτό θα σήμαινε «το τέλος» για μένα.

Ο επίσκοπος μου έδωσε τη σοφή συμβουλή να ομολογήσω την αλήθεια στον πινευματικό μου και ιδρυτή της κοινότητας και να παρακαλέσω να απαλλαγώ για ένα έτος από την κοινότητα με σκοπό να διαβάζω, να μελετώ, να επισκέπτομαι τη λειτουργία, να γνωρίσω την ομορφιά και το βάθος της ορθοδοξίας, αλλά όμως και τις αινθρώπινες αδυναμίες και λάθη, ώστε να μπορέσω μετά από αυτό το έτος να πάρω μία ώριμη απόφαση. Μου άρεσε αυτή η συμβουλή και έτσι έγραψα ένα γράμμα στον πινευματικό μου για να τον παρακαλέσω για αυτή την απαλλαγή. Του έγραψα ξεκάθαρα ότι δεν ήθελα να πάρω την απόφαση από μία πρώτη εντύπωση αγάπης και ενθουσιασμού, αλλά ότι χρειαζόμουν το χρόνο για τη μελέτη και την εξέταση. Αυτό το αίτημά μου απορρίφθηκε με άκρα αποφασιστικότητα.

«...Το να τίθεται το θέμα της μεταστροφής μου μετά από μία τετράμηνη παραμονή, υποδεικνύει περισσότερο την ελλιπή σταθερότητα καθολικών πεποιθήσεων παρά την καθοδήγηση του Θεού. Από καθολικής απόψεως δε γίνεται αποδεκτή η απόδειξη ότι η ορθόδοξη εκκλησία αντιπροσωπεύει περισσότερο την αλήθεια του Θεού από την καθολική εκκλησία. Εκτός από αυτό μου τόνισαν ότι στάλθηκα με μία αποστολή στα Ιεροσόλυμα και για αυτό και μόνο το λόγο δε θα μπορούσα να απαλλαγώ, για να εξετάσω ένα δικό μου θέμα.

Παρακάτω ένα ακόμη απόσπασμα από την απαντητική μου επιστολή:

«...Δεν μπορώ πια να επιστρέψω! Πρόκειται για ένα θέμα συνείδησης το οποίο πρέπει και θέλω να θέσω ενώπιον όλων. Τις μέρες που πέρασαν διάβασα το γράμμα

σου πραγματικά πολλές φορές και το μελέτησα προσευχόμενη και αυτό που μου έγινε ακόμη πιο ξεκάθαρο είναι ότι «βρίσκομαι ήδη στην άλλη πλευρά». Αυτήν την περίοδο δεν υπάρχει πια επιστροφή για μένα. Αυτό δε σημαίνει ότι έχω ήδη αποφασίσει να αλλαξιοπιστήσω».

«...Θα ήθελα να σε παρακαλέσω να με απαλλάξεις από την κοινότητα έτσι ώστε να εξετάσω το θέμα της μεταστροφής μου ως λαϊκή. Ό,τι αφορά την ορθοδοξία μου είχες γράψει ότι «πρέπει κανείς να βιώνει μία αγάπη και όχι να την εκμαιεύει». Δεν θα ήθελα να την εκμαιεύσω, θα ήθελα να της παραδοθώ ολοκληρωτικά. Η ορθοδοξία είναι για μένα ένας ολόκληρος κόσμος, μέσα στον οποίο θα ήθελα να εισχωρήσω ολοκληρωτικά, εάν αυτό είναι αληθές. Εν τω μεταξύ δεν αρμόζει σε μένα πια να αποσπώ μεμονωμένα λιθαράκια και να τα εμφυτεύω στο καθολικό πνεύμα και στην καθολική λειτουργία».

Σε μία άλλη απαντητική επιστολή μου δόθηκε η εντολή να επιστρέψω άμεσα στη Γερμανία για να ξεκαθαρίσω την κατάσταση επιτόπου. Αυτό βασικά δεν το ήθελα, γιατί φοβόμουν τη δική μου αδυναμία, μήπως και επηρεαζόμουν πάλι και έκανα πίσω. Δυστυχώς δεν υπήρχε δυνατότητα να ανανεωθεί η βίζα και παράλληλα με αυτό έμαθα ότι ο πνευματικός μου είχε κλείσει ήδη μία θέση, για να έρθει στα Ιεροσόλυμα και να μιλήσει μαζί μου, σε περίπτωση που δε θα πήγαινα στη Γερμανία.

Έτσι επέστρεψα, λοιπόν, στη Γερμανία στη «δική μου» κοινότητα και έκανα περισσότερες συζητήσεις με τον πνευματικό μου. Σε μία από αυτές τις συζητήσεις μου υπέδειξε ότι έπρεπε, ως καθολική, να εξετάσω την απορία μου για το αν η ορθόδοξη εκκλησία είναι η αληθινή εκκλησία του Χριστού και ότι «δε θα μπορούσα να βρίσκομαι ήδη στην άλλη πλευρά, δηλαδή να είμαι ήδη ορθόδοξη» και να εξετάσω από εκεί εάν η καθολική εκκλησία είναι η αληθινή. Αυτό θα ήταν παράνομο. Ως καθολική θα έπρεπε να το εξετάσω από την καθολική πλευρά. Αυτό με έπεισε κατά κάποιον τρόπο, όπως επίστης και η διαβεβαίωση του πνευματικού μου ότι με τη λήξη του έτους και της αποστολής μου θα μπορούσα να εξετάσω το θέμα της ορθοδοξίας. Έτσι επέστρεψα στην υπακοή και στην πνευματική καθοδήγησή του. Ωστόσο ομολογώ ότι ήδη μία ώρα αργότερα στεκόμουν με κλάματα και επαναλάμβανα συνεχώς το εξής: «Τώρα έχασα τα πάντα! Ο πνευματικός μου, μου επιβεβαίωνε συνεχώς ότι δεν είχα χάσει τίποτε, ότι θα μπορούσα να ασχοληθώ με το θέμα που με απασχολούσε, αλλά όχι τώρα. Μια που είχα επιστρέψει στην υπακοή και την πνευματική καθοδήγηση, με έστειλαν μετά από τρεις εβδομάδες ξανά πίσω στα Ιεροσόλυμα, για να συνεχίσω την αποστολή μου μέχρι την Πεντηκοστή. Τις πρώτες τρεις εβδομάδες πήγαν όλα καλά, ήμουν αποφασισμένη να εκπληρώσω την αποστολή μου και προπάντων να εξετάσω το θέμα της ορθόδοξης εκκλησίας ως καθολική

-αργότερα. Όμως η καρδιά μου δεν μπορούσε να γυρίσει πίσω! Μεταφορικά ένιωθα σαν έγκυος, το παιδί ήθελε να γεννηθεί -και εγώ έπρεπε αυτό να το παραμερίσω εντελώς. Αυτό για μένα έμοιαζε από θρησκευτικής απόψεως με έκτρωση! Αν είχα τουλάχιστον την άδεια να μπορώ να διαβάζω ή να ανταλλάσσω απόψεις. **Όμως όλα αυτά μου τα αρνήθηκαν**, το μόνο που μου επιτρεπόταν ήταν μία φορά το μήνα να παρακολουθώ τη λειτουργία. Μετά από μερικές εβδομάδες είχα γίνει μέσα μου εντελώς ράκος. Καθόμουν κλαμένη στον Αγιο Γολγοθά και δεν ήξερα πια τι έπρεπε να κάνω. Ένας ορθόδοξος μοναχός μου είπε κάποτε: «Just follow the voice of your heart» (= «απλά ακολούθησε τη φωνή της καρδιά σου»). Βασικά η καρδιά μου ήταν ήδη ορθόδοξη.

Τα Χριστούγεννα έπρεπε πάλι να επιστρέψω εξαιτίας της βίζας στη Γερμανία. Βρισκόμουν πάλι μπροστά στο ίδιο πρόβλημα. Η καρδιά μου ήταν ήδη «στην άλλη πλευρά», αλλά αυτή τη φορά δεν ήθελα να φανερώσω τα συναισθήματά μου, διότι διαφορετικά δε θα υπήρχε επιστροφή στα Ιεροσόλυμα. Ωστόσο σε μία συζήτηση που είχα με τον πινευματικό μου, του είπα ότι ανυπομονώ να εξετάσω επιτέλους το θέμα της μεταστροφής μου. Έμεινε έκπληκτος και ομολόγησε ότι πίστευε βασικά, πως αυτό το θέμα δε θα ήταν πια επίκαιρο για μένα και ότι με την πάροδο του χρόνου θα ήταν περιττό. Μετά ανακοίνωσε επίσημα σε όλη την κοινότητα ότι σκόπευα ακόμη να εξετάσω αυτό το θέμα.

Επέστρεψα λοιπόν στα Ιεροσόλυμα. Ήταν μία φρικτή περίοδος για μένα! Μέσα μου ένιωθα ένα ράκος και ήμουν σε δίλημμα. Από τη μια μου έλεγε η καρδιά και η συνείδησή μου ότι η πληρότητα της αλήθειας βρίσκεται στην Ορθόδοξη εκκλησία και ότι εκείνη είναι η πραγματική Εκκλησία. Δεν ήταν μόνο εκείνο το πρώτο βίωμα. Εδώ ό,τι ήταν ιερό, το διατηρούσαν ακόμη ιερό, η λειτουργία ήταν κατευθυνόμενη προς το Θεό και δεν πουλιόταν στους ανθρώπους ούτε τους την παρουσίαζαν με ελκυστικό τρόπο, ήταν πάντοτε η ίδια, έτσι όπως μας τη δίδαξαν οι πατέρες μας. Η πίστη διατηρούταν, έτσι όπως μας την παρέδωσαν οι πατέρες και όπως κατατέθηκε στις επτά πρώτες συνόδους. Όχι συνεχώς νέες θεολογικές θεωρίες και λειτουργικά πειράματα. Εδώ βρισκόταν η πληρότητα της αλήθειας και η μία και γνήσια εκκλησία του Χριστού. Αυτή η βεβαιότητα μεγάλωνε όλο και περισσότερο μέσα μου, μετά από τις πολλές συζητήσεις με το διάκονο και με μερικούς άλλους μοναχούς και μέσα από την παρακολούθηση της Θείας Λειτουργίας. Από την άλλη ένιωθα δεσμευμένη με την υπακοή, δηλαδή να μην εξετάσω τώρα αυτό το θέμα (το οποίο δεν υφίστατο πλέον ως θέμα) και να μην ανταλλάξω απόψεις με κανέναν από τα μέλη της ορθόδοξης εκκλησίας. Προς τα πού να στρέψω λοιπόν αυτήν την εσωτερική ανάγκη;!

Ο Θεός μου έστειλε και πάλι έναν βοηθό. Ήταν ένας φίλος, ρωμαιοκαθολικός θεολόγος και διάκονος, του οποίου την αγάπη για την ορθοδοξία εγώ γνώριζα. Όταν του φανέρωσα την εσωτερική μου διαμάχη ανάμεσα στη συνείδηση και την πνευματική υπακοή, μου απάντησε: «Είναι ρωμαιοκαθολικό δόγμα το να βρίσκεται η προσωπική συνείδηση πάνω από την υπακοή στα θέματα της πίστης και της εκκλησίας». Αυτό ήταν σαν μία λύτρωση για μένα! Η απόφασή μου είχε ληφθεί. Την επόμενη μέρα πήγα και βρήκα τον Πατριάρχη, του διηγήθηκα την ιστορία μου και του φανέρωσα την επιθυμία μου να γίνω ορθόδοξη. Πήρε το σκοπό μου στα σοβαρά και με παρέπεμψε σε έναν μοναχό, ο οποίος θα μου έκανε κατήχηση. Αυτό συνέβη μία εβδομάδα πριν από την αρχή της νηστείας, δηλ. περίπου ένα χρόνο μετά την άφιξή μου στα Ιεροσόλυμα.

Σε ένα επόμενο γράμμα μου ανακοίνωσα την απόφασή μου στον πνευματικό μου και στην κοινότητα. Φυσικά δεν την αποδέχτηκαν. Ο πνευματικός μου απαίτησε να επιστρέψω άμεσα στην τέλεια υπακοή-μια που δε θα επρόκειτο για ένα θέμα συνείδησης, να μην επιχειρήσω περαιτέρω βήματα και από αυτή τη στιγμή να διακόψω αμέσως κάθε επαφή και κατήχηση που προέρχεται από την ορθόδοξη πλευρά, μέχρι να έρθει ο ίδιος στα Ιεροσόλυμα. Ωστόσο αυτή τη φορά είχα πάρει την απόφασή μου, που ήταν οριστική και δεν ήθελα να την επανεξετάσω. Έγραψα ένα τελευταίο γράμμα στον πνευματικό μου και εγκατέλειψα την κοινότητα λίγες μέρες πριν από την άφιξή του. Εκείνη τη στιγμή δεν είχα διάθεση να έρθω σε έναν ακόμη διαξιφισμό με τον πνευματικό μου ούτε έβλεπα και κάποια προοπτική σε αυτό: Η κοινότητα ήθελε να υπηρετεί την οικουμένη -εγώ δεν έβλεπα καμία προοπτική για την ένωση των λεγομένων «αδελφών εκκλησιών». **ΤΗΝ ΠΩ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΠΩΣ ΕΙΜΑΙ ΠΕΠΕΙΣΜΕΝΗ ΟΤΙ ΓΙΑ ΤΗ ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ "ΕΚΚΛΗΣΙΑ" ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΟΝΟ ΕΝΑΣ ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΩΣΗ, Ο ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.** Όλα τα άλλα αποτελούν ένα τεχνητό, ανθρώπινο σχήμα. Πόσο λυτρωτικό είναι να συμμετέχει κανείς σε μία ορθόδοξη λειτουργία και να γνωρίζει ότι είναι αμετάβλητη και όχι όπως στην καθολική λειτουργία, να πρέπει να φοβάται με ποιο πράγμα θα βρίσκεται πάλι αντιμέτωπος αυτή τη φορά. Μερικές φορές σκέφτομαι ότι πολλοί ορθόδοξοι άνθρωποι δε γνωρίζουν και πόσος πνευματικός πλούτος και τι θησαυρός τους έχει δοθεί, πόσο ευγνώμονες θα πρέπει να είμαστε για αυτό στο Θεό και πόσο υπεύθυνοι πρέπει να νιώθουμε στο να τον διαφυλάξουμε!

Εγκατέλειψα λοιπόν την κοινότητα. Και τώρα; Ούτε χρήματα ούτε σπίτι. Πού να πάω; Ήταν καταπληκτικό το πόση βοήθεια έλαβα, τόσο από πνευματικής όσο και από οικονομικής απόψεως. Μια που η βίζα μου είχε λήξει για άλλη μια φορά, μου πρότειναν να πάω για τρεις εβδομάδες σε ένα μεγάλο μοναστήρι στην Ελλάδα, για να γνωρίσω από κοντά τη μοναστική ζωή και μετά να επιστρέψω πάλι. Όταν

επέστρεψα μία εβδομάδα μετά το Πάσχα δεν είχε βρεθεί δυστυχώς ακόμη ένα σπίτι για μένα στα Ιεροσόλυμα. Μου δόθηκε μία ευκαιρία στο μοναστήρι του Αγίου Γεράσιμου στην έρημο του Ιορδάνη. Εκεί όμως δεν ήθελα να πάω σε καμία περίπτωση! Ήθελα να παραμείνω στα Ιεροσόλυμα, τώρα που επιτέλους ήμουν ελεύθερη και μπορούσα να ανταλλάξω απόψεις με όποιον ήθελα! Ευτυχώς τελικά συμφώνησα, αλλά όμως μόνο για μία εβδομάδα, μέχρι να μου έβρισκαν σπίτι στα Ιεροσόλυμα. Μετά από μία εβδομάδα μου άρεσε εκεί στην έρημο τόσο πολύ, που παρακάλεσα να μείνω άλλη μία εβδομάδα. Μου το ενέκριναν. Μετά την αποχώρησή μου από την κοινότητα υπέφερα τις νύχτες από φρικτούς εφιάλτες. Στα όνειρά μου βρισκόμουν πάντα αντιμέτωπη με την κοινότητα. Με προειδοποίησαν για το τι θα πάθαινα, εάν εγκατέλειπα την κοινότητα και "αλλαξοπιστούσα". Αυτά τα λόγια με παρακολούθουσαν σαν σκοτεινές προφητείες συνήθως τις νύχτες, έτσι ώστε να ξυπνάω μούσκεμα στον ιδρώτα και με κλάματα. Μετά από αυτήν την πνευματική σφαγή το μοναστήρι του Αγίου Γεράσιμου υπήρξε για μένα ο πρώτος τόπος, στον οποίο η ψυχή μου βρήκε ηρεμία και ειρήνη. Μετά από άλλη μία εβδομάδα, με βαριά καρδιά έκανα τη σκέψη να εγκαταλείψω πάλι αυτόν τον τόπο και έτσι παρακάλεσα να μου επιτραπεί να μείνω άλλη μία εβδομάδα. Πάνω σε αυτό ο Γέροντας Χρυσόστομος, ο ηγούμενος, μου είπε ότι μπορούσα να μείνω όσο ήθελα. Εγκάρδια επιθυμία μου και παράκλησή μου ήταν να βαπτιστώ και ο Γέροντας Χρυσόστομος δέχτηκε αυτή την επιθυμία μου με ευχαρίστηση. Την παραμονή της γιορτής του Αγίου Αποστόλου Ιούδα του Θαδδαίου με βάφτισε και μου έδωσε το όνομα Ματθαία, κατά τον απόστολο και ευαγγελιστή Ματθαίο (βασικά ήθελε να με βαφτίσει στο όνομα Μαριάμ, αλλά λίγο πριν τη βάπτιση, άκουσε μέσα του ξεκάθαρα μία φωνή να του λέει: «όχι Μαριάμ, Ματθαία». Μετά τη βάφτιση με ρώτησε ο Γέροντας, εάν είχε κάποια σημασία για μένα ο Άγιος Ματθαίος και εγώ του διηγήθηκα για το βίωμά μου εκείνη τη Μεγάλη Παρασκευή, όταν άκουσα το κατά Ματθαίον ευαγγέλιο και είπα ότι **Θέλω να γίνω** μία απάντηση στην αγάπη του Χριστού.

Τη νύχτα την πέρασα προσευχόμενη στην εκκλησία και την επόμενη μέρα, κατά τη διάρκεια της θείας λειτουργίας, έλαβα τη Μοναχική Κουρά από τον Γέροντα. Αυτές οι δύο μέρες ήταν οι πιο ευτυχισμένες μέρες της ζωής μου. **«Επιτέλους έφτασες στο σπίτι σου».**

Αυτό το μοναστήρι έγινε η πατρίδα μου. Και στο εξής, ναι μεν διατελώ το διακόνημά μου στο Πατριαρχείο των Ιεροσολύμων, αλλά επιστρέφω εδώ κάθε Σαββατοκύριακο.

Εν τω μεταξύ πέρασαν τρία χρόνια και όπως τότε έτσι και τώρα, ευχαριστώ το Θεό κάθε μέρα, που με οδήγησε στην Εκκλησία Του και μου χάρισε την ευλογία της Βαπτίσεως.

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...
<https://alopsis.gr>

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

(Πηγή: "Ιερά Μονή Παντοκράτορος Μελισσοχωρίου")